

STORTINGET

Innst. 484 L

(2020–2021)

Innstilling til Stortinget
fra justiskomiteen

Prop. 113 L (2020–2021)

Innstilling fra justiskomiteen om Endringer i volds- offererstatningsloven (den øvre grensen)

Til Stortinget

Sammendrag

Justis- og beredskapsdepartementet legger i proposisjonen frem forslag om å endre den øvre grensen for voldsoffererstatning fra å gjelde per sak til å gjelde per person per sak, og om å gi den tilbakevirkende kraft.

Den øvre grensen for voldsoffererstatning er krevende å forstå og oppleves urettferdig. Det skyldes særlig at bestemmelsen har blitt endret en rekke ganger, og at det er handlingstidspunktet som avgjør hvilken øvre grense som kommer til anvendelse. Når beløpsgrensen varierer fra 150 000 kroner til 6 mill. kroner, gir handlingstidspunktet store utslag i utbetalingen. Formålet med endringene som foreslås i denne proposisjonen er at det skal være enklere for voldsutsatte å vite hva den øvre grensen for voldsoffererstatning er og at regelen skal oppleves mer rettferdig.

I proposisjonen foreslås det at den øvre grensen for voldsoffererstatning fortsatt skal være på 60 ganger folketrygdens grunnbeløp (G), og kunne fravikes i særlige tilfeller, men at grensen skal gjelde per person per sak, i stedet for per sak. Grensen foreslås å gjelde for alle førstegangssøknader som fremmes etter at endringen har trådt i kraft. Departementet foreslår også at den nye øvre grensen skal få virkning for allerede avgjorte saker der søker ved dom er tilkjent høyere erstatning fra skadevolder, men voldsoffererstatningen har blitt avkortet på grunn av den øvre grensen.

Forslaget om å endre den øvre grensen og gi den tilbakevirkende kraft, herunder for allerede behandlede saker der det foreligger dom om erstatning, var en del av høringsnotat 4. september 2020 om forslag til ny lov om erstatning fra staten til voldsutsatte. Forslaget hadde nær sammenheng med forslaget om at ny lov skulle følge alminnelig erstatningsrett slik at staten som den klare hovedregel skulle utbetale det samme i erstatning som den voldsutsatte var tilkjent fra skadevolder.

Departementet trenger noe tid til å fremme en proposisjon om en ny voldserstatningslov. Samtidig ønsker departementet at forslaget om å gi den øvre grensen tilbakevirkende kraft skal fremmes raskt ettersom endringen har stor betydning for dem den angår. Dette er personer som er utsatt for den mest alvorlige kriminaliteten og som har lidt store økonomiske tap som følge av handlingen. For å sikre at disse snart får utbetalt erstatningen de i dom er tilkjent fra skadevolder, har departementet kommet til at det er hensiktsmessig å fremme en egen proposisjon om å endre den øvre grensen og gi denne tilbakevirkende kraft nå.

Endringen er i tråd med Stortingets vedtak nr. 589 og nr. 590 av 10. april 2018. Det vil bli fremmet en egen proposisjon om ny voldserstatningslov, jf. Stortingets vedtak nr. 124 av 5. desember 2019.

Lovendringene medfører økte kostnader som vil bli belastet Justis- og beredskapsdepartementets budsjettkapittel 473 Statens sivilrettsforvaltning, post 70 Erstatning til volds ofre. Departementet vil fremme forslag om bevilgningsendring i de ordinære budsjettfremleggene. Ikrafttredelse av lovendringene forutsetter at Stortinget slutter seg til forslaget om bevilgningsendring.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Martin Henriksen, lederen Lene Vågslid og Maria Aasen-Svensrud, fra Høyre, Ingunn Foss, Peter Frølich og Frida Melvær, fra Fremskrittspartiet, Per-Willy Amundsen og Kjell-Børge Freiberg, fra Senterpartiet, Jan Bøhler og Jenny Klinge, og fra Sosialistisk Venstreparti, Petter Eide, vil vise til at endringene som foreslås i proposisjonen, er i tråd med Stortingets anmodningsvedtak nr. 589 og nr. 590 av 10. april 2018. Komiteen merker seg at det vil bli fremmet en egen proposisjon om ny voldsoffererstatningslov, jf. Stortingets vedtak nr. 124 av 5. desember 2019.

Komiteen vil vise til at det i proposisjonen foreslås at den øvre grensen for voldsoffererstatning fortsatt skal være på 60 ganger folketrygdens grunnbeløp, og kunne fravikes i særlige tilfeller, men at grensen skal gjelde per person per sak, i stedet for per sak. Videre vil komiteen vise til at grensen foreslås å gjelde for alle førstegangssøknader som fremmes etter at endringen har trådt i kraft.

Komiteen viser til at det også foreslås at den nye øvre grensen skal få virkning for allerede avgjorte saker der søker ved dom er tilkjent høyere erstatning fra skadevolder, men voldsoffererstatningen har blitt avkortet på grunn av den øvre grensen.

Komiteen er enig i at den øvre grensen for voldsoffererstatning er krevende å forstå og oppleves urettferdig. Komiteen vil vise til at det særlig skyldes at bestemmelsen har blitt endret en rekke ganger, og at det er handlingstidspunktet som avgjør hvilken øvre grense som kommer til anvendelse. Komiteen vil også vise til proposisjonen, som beskriver hvordan beløpsgrensen varierer fra 150 000 kroner til 6 mill. kroner, og som gir handlingstidspunktet store utslag i utbetalingen. Formålet med endringene som foreslås i denne proposisjonen, er at det skal være enklere for voldsutsatte å vite hva den øvre grensen for voldsoffererstatning er, og at regelen skal oppleves mer rettferdig.

Komiteen viser til at den øvre grensen for voldsoffererstatning er krevende å forstå og oppleves urettferdig. Det skyldes særlig at bestemmelsen har blitt endret en rekke ganger, og at det er handlingstidspunktet som avgjør hvilken øvre grense som kommer til anvendelse. Når beløpsgrensen varierer fra 150 000 kroner til 6 mill. kroner, gir handlingstidspunktet store utslag i utbetalingen. Formålet med endringene som foreslås, er at det skal være enklere for voldsutsatte å vite hva den øvre grensen for voldsoffererstatning er, og at regelen skal oppleves mer rettferdig.

Komiteen viser til at det i proposisjonen foreslås at den øvre grensen for voldsoffererstatning fortsatt skal

være på 60 ganger folketrygdens grunnbeløp (G), og kunne fravikes i særlige tilfeller, men at grensen skal gjelde per person per sak, i stedet for per sak. Grensen foreslås å gjelde for alle førstegangssøknader som fremmes etter at endringen har trådt i kraft. Det foreslås også at den nye øvre grensen skal få virkning for allerede avgjorte saker der søker ved dom er tilkjent høyere erstatning fra skadevolder, men voldsoffererstatningen har blitt avkortet på grunn av den øvre grensen.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, er glade for at det endelig kommer et forslag om å endre lovverket slik at tidspunktet som legges til grunn ved vurdering av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker, går fra å være tidspunktet for den skadevoldende handlingen til tidspunktet for domfellelsen, og at ved vurdering av tildeling av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker skal tidspunktet for den siste domfellelsen legges til grunn, og at regelverksendringene skal gis tilbakevirkende kraft.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet har kjempet for rettferdighet og endring i lovverket i denne saken i flere år. Første gang Arbeiderpartiet fremmet forslag om dette, var i desember 2017, for på nytt å fremme forslaget høsten 2019. Disse medlemmer mener det er kritikkverdig at saken har tatt så lang tid.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil vise til merknadene fra forrige gang justiskomiteen behandlet representantforslag fra Arbeiderpartiet om saken, i Innst. 66 S (2019–2020):

«Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, fremmer på nytt forslaget om å be regjeringen fremme forslag om nødvendige lovendringer og foreta de nødvendige forskriftsendringer slik at tidspunktet som legges til grunn ved vurdering av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker, går fra å være tidspunktet for den skadevoldende handlingen til tidspunktet for domfellelsen. Ved vurdering av tildeling av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker skal tidspunktet for den siste domfellelsen legges til grunn. Regelverksendringene skal gis tilbakevirkende kraft.

Flertallet mener det er sterkt kritikkverdig at regjeringspartiene ikke følger opp egne lovnader og uttalelser gitt i forbindelse med behandlingen av Dokument 8:88 S (2017–2018). Flertallet håper at regjeringspartiene på Stortinget vil vise handlekraft og ikke nok en gang skyve problemstillingen ut i tid.

Flertallet viser til at forslaget igjen ble fremmet i justiskomiteens budsjettinnstilling for 2019, og viser til merknadene i innstillingen som fremdeles er begrunnet for at flertallet mener forslaget bør vedtas:

‘Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet og Sosialistisk Venstreparti, vil vise til Dokument 8:88 S (2017–2018), hvor flertallet fremmet forslag om at regjeringen skulle komme tilbake til Stortinget med nødvendige lovendringer og foreta de nødvendige forskriftsendringer slik at tidspunktet som legges til grunn ved vurdering av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker, går fra å være tidspunktet for den skadevoldende handlingen til tidspunktet for domfellelsen. Ved vurdering av tildeling av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker skal tidspunktet for den siste domfellelsen legges til grunn. Regelverkendringene skal gis tilbakevirkende kraft.’

Flertallet vil vise til at forslaget fra Arbeiderpartiet ikke fikk flertall. Flertallet vil videre vise til at Kristelig Folkeparti fremmet et løst forslag i salen som fikk flertall. Dette forslaget lød:

‘Stortinget ber regjeringen i forbindelse med oppfølgingen av NOU 2016: 9 sikre at voldsoffererstatningsordningen omfatter voldsofre fra eldre saker og gjenopptakelsessaker.’

Flertallet er ikke fornøyd med oppfølgingen av dette anmodningsvedtaket. Flertallet stiller seg undrende til om Kristelig Folkeparti eller regjeringspartiene selv kan være fornøyd med oppfølgingen av saken.

Flertallet vil vise til at flere av representantene fra regjeringspartiene var opptatte av at oppfølgingen av denne saken skulle gå fort. Flertallet viser til et utdrag av innlegget til representanten for Fremskrittspartiet i justiskomiteen Solveig Horne under debatten av saken 10. april 2018:

‘Vi er kjent med at departementet for tiden behandler NOU 2016:9, Rettferdig og forutsigbar – voldsskaderstatning. Dette utvalget anbefaler at dagens øvre grense på 60 G skal bestå, men gis tilbakevirkende kraft for alle som ønsker å søke om voldsoffererstatning etter at ny lov trer i kraft. Vi mener at departementet i denne sammenheng også bør vurdere om saker som allerede har blitt avgjort etter gammelt regelverk, kan få en ny vurdering etter dagens erstatningsrammer.

Jeg ser fram til arbeidet med oppfølgingen av utredningen, at det skjer raskt, og at en kommer tilbake til Stortinget. Jeg vil oppfordre regjeringen til å se på de ulike voldsoffergruppene i sammenheng for å få et mest mulig rettferdig og forutsigbart regelverk. Stort klarere kan jeg nesten ikke gi henstillingen til regjeringen om å følge opp dette utvalget. På bakgrunn av det tar jeg opp forslaget fra Høyre og Fremskrittspartiet. Jeg varsler også om at vi støtter Kristelig Folkepartis forslag.’

Videre vil flertallet vise til et utdrag av innlegget holdt av representant for Høyre i justiskomiteen Peter C. Frølich under samme debatt:

‘Voldsoffererstatning representerer noe vi kan være stolte av som justispolitikere i Norge. Når vi er ute og reiser og snakker med våre kolleger i andre land, er dette en av ordningene vi virkelig kan skryte av og formidle til resten av verden. Ordningen har vært oppe til diskusjon flere ganger politisk, og den har vært endret flere ganger politisk. Jeg tror det er bred enighet mellom alle partiene i Stortinget om at man i fremtiden ønsker å opprettholde denne ordningen på et høyt nivå og kanskje også

utvide anvendelsen til å gjelde ikke bare saker som kommer i fremtiden, men også saker som burde vært omfattet bakover i tid.’

Flertallet vil også vise til utsagn fra representant for Kristelig Folkeparti, Kjell Ingolf Ropstad, som uttalte i innledningen av sitt innlegg i samme debatt:

‘Saken vi behandler i dag, er viktig – og særdeles viktig for dem det gjelder. Jeg vil derfor starte med å takke forslagsstillerne for at de har fremmet representantforslaget. Kristelig Folkeparti er i utgangspunktet helt enig med forslagsstillerne i sak. Når vi oppdager at systemet gir urettferdige konsekvenser, må vi endre systemet. Det er en av våre fremste oppgaver som lovgivere.’

Flertallet er kjent med at det har vært knyttet forventninger til at oppfølgingen av vedtaket skulle komme sammen med statsbudsjettet. Dessverre kan vi lese at saken ligger til behandling i departementet og at det arbeides med videre oppfølging. Departementet skriver:

‘Oppmodningsvedtaka gjelder eitt av mange tema departementet arbeider med. Arbeidet er tidkrevjande, og det er for tidleg å seie noko om når regjeringa vil komme tilbake til Stortinget med ei oppfølging av utgreiinga.’

Flertallet mener at vårt forslag var den ideelle løsningen i denne situasjonen, og at kompromissforslaget fra Kristelig Folkeparti ikke var godt nok. Flertallet registrerer at justiskomiteen tverrpolitisk var enig i at problemstillingen burde løses. Kristelig Folkeparti uttalte i debatten at partiet var enig i forslaget fremmet av Arbeiderpartiet. Flertallet ønsker at partiene gir saken en ny vurdering under behandlingen av justiskomiteens budsjett for 2019.

Flertallet vil vise til bakgrunnen for Dokument 8:88 S (2017–2018):

‘Straffesaker kan gjenopptas etter beslutning fra Gjenopptagelseskommisjonen. En rekke saker er blitt gjenopptatt siden kommisjonen startet sitt arbeid i 2004, de fleste til gunst for tiltalte. Kun i ett tilfelle har saken vært til ugunst for tiltalte, i saken som er kjent som Kristin-saken, hvor tiltalte ble dømt for drapet på Kristin Juel Johannessen i 1999. Dom i gjenopptagelsessaken falt i 2016, 17 år etter hendelsen. Gjerningsmannen soner nå en straff på 13 år.

I Kristin-saken ble Kristin Juel Johannessens foreldre tilkjent erstatning i lagmannsretten. Det ble så sendt krav om voldsoffererstatning til kontoret for voldsoffererstatning (KFV). Her ble kravet avslått med henvisning til voldsoffererstatningsloven § 19. Overgangsregler, at kapittel 2 i loven ikke kommer til anvendelse for straffbare handlinger som har funnet sted før lovens ikrafttredelse. Det avgjørende ble dermed tidspunktet for når den skadevoldende handlingen fant sted, ikke tidspunktet for domfellelse. Dette fikk den urimelige konsekvens at Kristin Juel Johannessens foreldre ikke fikk tildelt voldsoffererstatning, til tross for domstolens avgjørelse om at de hadde krav på erstatning. Klageinstansen, Statens sivilrettsforvaltning, stadfestet KFVs vedtak.

Denne saken har bragt opp prinsipielle spørsmål knyttet til muligheten for å få voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker.

Det fremstår som sterkt urimelig og ikke i tråd med grunnlaget for ordningen med voldsoffererstatning at mennesker som har blitt offer for svikt i politiets arbeid, og som har måttet vente i årevis for å få en avklaring og domfellelse i datterens drapssak, skal frarøves muligheten til å få utbetalt de pengene retten har tilkjent dem fordi regelverket om voldsoffererstatning ikke er tilpasset gjenopptagelsessakene. Det må også anses å være i strid med den alminnelige rettsfølelsen. At staten forskutterer erstatningen, er et av de bærende hensynene for en statlig rettighetsordning for voldsofre.

Det er rimelig at man i gjenopptagelsessaker skal kunne nyte godt av regelverksendringer som er kommet i tiden mellom hendelsen og domfellelsen. For å sikre dette må regelverket endre skjæringspunktet fra da den skadevoldende handling fant sted, til domfellelsen i gjenopptagelsessaken.

Det at kravet man har på erstatning kun blir teoretisk med dagens ordning, fordi man ikke får det utbetalt, er svært uheldig og fremstår ikke i tråd med hensikten bak regelverket. At det ikke skal være anledning til å utbetale den voldsoffererstatningen som retten har tilkjent i gjenopptagelsessaker, fremstår som en problemstilling lovgiver ikke har tenkt over. Forarbeidene til voldsoffererstatningslovgivningen omtaler ikke problemstillingene knyttet til gjenopptagelsessaker.

Man står her overfor et hull i regelverket som må tettes igjen. Dette vil kun gjelde et fåtall saker – kun gjenopptagelsessaker som har fått et resultat til ugunst for tiltalte.

Det er behov for å gi endringene i regelverket tilbakevirkende kraft. Dette er også gjort tidligere, etter 22. juli, da regelverket knyttet til voldsoffererstatningen ble endret og gitt tilbakevirkende kraft til gunst for dem som søkte erstatning.

Det at regelverket gis tilbakevirkende kraft, vil kun ha betydning for én sak. Det vil ikke føre til store konsekvenser for samfunnet. Derimot vil konsekvensene dersom man ikke gir regelverket tilbakevirkende kraft, være betydelige og sterkt urimelige for dem det gjelder.

Ved å gi regelverket tilbakevirkende kraft retter lovgiver opp den urimeligheten som ligger i at dommen fra lagmannsretten i praksis ikke kan realiseres og på mange måter fremstår som verdiløs. Slik saken nå står, er den et tydelig eksempel på hvor stor forskjell det kan være på å ha rett og få rett.'

Flertallet mener det ikke er nødvendig å vente på å gjennomføre denne endringen selv om arbeidet med NOU 2016:9 tar tid.'

Flertallet mener fremdeles at denne uretten må rettes opp nå, og fremmer derfor følgende forslag:

'Stortinget ber regjeringen fremme forslag om nødvendige lovendringer og foreta de nødvendige forskriftsendringer slik at tidspunktet som legges til grunn ved vurdering av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker, går fra å være tidspunktet for den skadevoldende handlingen til tidspunktet for domfellelsen. Ved vurdering av tildeling av voldsoffererstatning i gjenopptagelsessaker skal tidspunktet for den siste domfellelsen legges til grunn. Regelverksendringene skal gis tilbakevirkende kraft.'»

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet mener det er svært uheldig og en enorm belastning for de berørte at denne saken har tatt flere år. Disse medlemmer vil vise til at Arbeiderpartiet fremmet forslag om dette første gang 11. desember 2017, slik det vises til i proposisjonen. Det er med andre ord nesten 4 år siden. Disse medlemmer er glade for at det endelig kommer lovendringsforslag til Stortinget, men mener det er sterkt kritikkverdig at det har tatt nesten 4 år. Det vitner om mangel på handlekraft og gjennomføringsevne fra særlig Fremskrittspartiets justisministre i Erna Solbergs regjering. Disse medlemmer vil likevel rose dagens justisminister, som trolig er den eneste som har tatt tak i saken og sørget for at lovendringen sendes over til Stortinget rett før stortingsperioden er over.

Disse medlemmer vil vise til proposisjonen, som synliggjør at endringene i regelverket vil berøre flere. Disse medlemmer har særlig vist til den mye omtalte saken etter drapet på Kristin Juel Johannesen og uretten de etterlatte har opplevd, og som var bakgrunnen for Arbeiderpartiets forslag begge gangene i 2017 og i 2019. I proposisjonen kommer det godt frem at flere nå får den erstatningen de rettmessig skulle fått. Disse medlemmer viser til Anonym 1 sitt høringsinnspill til saken, hvor det står:

«Jeg ble utsatt for overrep fra jeg var under 10 år til jeg var 15 år. Frem til 2001. Min overgriper ble dømt og jeg ble tilkjent erstatning. Det kjentes som en lettelse da jeg ble tilkjent erstatning. Min tapte inntekt og ødeleggelsene jeg har opplevd ble tatt hensyn til. Jeg skulle nå få stabilitet og flere muligheter. Ingen opplyste meg før jeg gikk gjennom den store påkjenningen med erstatningssak at det aldri ville bli en realitet å få utbetalt erstatning. Dette grunnet skadetidspunktet. Det var bare forutinntatt at jeg visste. Det ble ett stort slag i ansiktet etterpå. Grunnet skadetidspunktet var maksimalt utbetalt voldsoffererstatningen utbetalt 200.000 kr»

Disse medlemmer mener det er en viktig seier for rettssikkerhet og rettferdighet at lovendringene endelig er fremmet i tråd med forslagene fra Arbeiderpartiet, og støtter forslagene i proposisjonen.

Komiteens medlemmer fra Høyre og Fremskrittspartiet viser til at forslaget om å endre den øvre grensen og gi den tilbakevirkende kraft, herunder for allerede behandlede saker der det foreligger dom om erstatning, var en del av høringsnotat 4. september 2020 om forslag til ny lov om erstatning fra staten til voldsutsatte. Forslaget hadde nær sammenheng med forslaget om at ny lov skulle følge alminnelig erstatningsrett slik at staten som den klare hovedregel skulle utbetale det samme i erstatning som den voldsutsatte var tilkjent fra skadevolder.

Disse medlemmer viser videre til at departementet trenger noe tid til å fremme en proposisjon om

en ny voldsoffererstatningslov. Samtidig ønsker departementet at forslaget om å gi den øvre grensen tilbakevirkende kraft, skal fremmes raskt ettersom endringen har stor betydning for dem den angår. Dette er personer som er utsatt for den mest alvorlige kriminaliteten og har lidt store økonomiske tap som følge av handlingen. For å sikre at disse snart får utbetalt erstatningen de i dom er tilkjent fra skadevolder, er det hensiktsmessig å fremme en egen proposisjon om å endre den øvre grensen og gi denne tilbakevirkende kraft nå. Disse medlemmer stiller seg bak departementets prioriteringer.

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av en samlet komité.

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og råar Stortinget til å gjøre følgende

vedtak til lov

om endringer i voldsoffererstatningsloven (den øvre grensen)

I

I lov 20. april 2001 nr. 13 om erstatning fra staten for personskade voldt ved straffbar handling m.m. gjøres følgende endringer:

§ 11 første ledd skal lyde:

Til hver person ytes det for hvert enkelt skadetilfelle ikke høyere voldsoffererstatning enn 60 ganger grunnbeløpet i folketrygden, jf. folketrygdloven § 1-4. I særlige tilfeller kan den øvre grensen fravikes.

I kapittel 3 skal ny § 17 b lyde:

§ 17 b Tilleggsutbetaling når voldsoffererstatningen har blitt avkortet på grunn av den øvre grensen

Den som har fått voldsoffererstatningen avkortet fordi den øvre grensen var på under 60 ganger grunnbeløpet i folketrygden, jf. folketrygdloven § 14, har rett til å få utbetalt tilleggserstatning dersom vedkommende ved dom er tilkjent høyere erstatning fra skadevolder. Tilleggserstatningen skal utgjøre differansen mellom det søker ved dom er tilkjent i erstatning i medhold av skadeserstatningsloven §§ 3-1, 3-2, 3-4 og 3-5, og det søker har mottatt i erstatning.

Til hver person ytes det for hvert enkelt skadetilfelle likevel ikke høyere voldsoffererstatning enn 60 ganger grunnbeløpet i folketrygden, jf. folketrygdloven § 1-4. I særlige tilfeller kan den øvre grensen fravikes.

Søknad om tilleggserstatning fremsettes for Kontoret for voldsoffererstatning. Voldsoffererstatningsloven § 3 og kapittel 2 kommer ikke til anvendelse ved behandling av tilleggskrav.

II

1. Loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelsene til forskjellig tid.
2. Endringen i voldsoffererstatningsloven § 11 kommer til anvendelse der det søkes om voldsoffererstatning etter lovens ikrafttredelse og søker ikke tidligere har søkt om erstatning for samme skadetilfelle.

Oslo, i justiskomiteen, den 18. mai 2021

Lene Vågslid

leder og ordfører

